

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 8. V Ljubljani, dne 1. avgusta 1917. XXV. teč.

Naša Lili.

Ej, tako kot naši Lili
malokomu se godi;
vse, kar vidi in kar sliši,
srčno jo razveseli.

Vrt in gozd lepote polna
sta za Lilino oko,
vse, kar vidi, v svojo drobno
rada skrila bi roko.

Ptičice lovi iz dalje,
z žarki solnca se igra
in pod noč iz zibke luni
polnolični se smehlja.

Vse, kar vidi je lepota,
vse, kar sliši, je sladkost.
Srečna Lili! Da živel
s tabo tvoja bi mladost!

Maksimov.

Iz mladostnih načrtov.

VIII.

Toliko časa sem prosil in pregovarjal mater, kaj naj naroče Miklavžu; toliko časa sem molil z vso gorečnostjo, da sem bil slednjič le uslišan. Miklavž mi je prinesel škatlico z raznovrstnimi barvami.

Dva dni sem jih gledal in prenašal semtertja. Ali samega gledanja se človek kmalu naveliča. Zato pa vzamem v roko knjigo »Zgodbe svetega pisma«, kakor smo jih rabili v šoli, pa začnem poizkušati svojo slikarsko srečo. Kako lepe so bile potem moje »Zgodbe«, tega vam ne morem dopovedati. Kdor jih je videl, vsak je vpraševal: »Kdo je pa to naredil?«

»Jaz,« sem odgovarjal z vsemogočim ponosom.

»Ti? Saj ni res!«

»Jaz, jaz.«

»Znaš pa že, če si sam to naredil.«

Skoro pijan sem bil same hvale. Iz hvale pa je vzrastla želja po slikarstvu.

Prav res. Slikar bom in nič drugega. Po časopisih se bo bralo moje ime, in časopisi bodo hvalili moje slike.

»Lepo delo hvali mojstra.«

»Mladega in nadarjenega slikarja vsem prav toplo priporočamo.«

»Naš slavní mojster je zopet z novo sliko proslavil svoje ime.«

»Zares ponosni smo lahko, da imamo takega rojaka.« —

Že naprej sem bral take slavospeve o sebi in slikal sem »Zgodbe«, da se je kar kadilo (ali pravzaprav: mazalo) in zraven kar požiral hvalo svojih součencev.

»Kdaj boš pa sam kakšno sliko naredil?« so me dražili nekateri bolj zavidni tovariši. »Takole po »Zgodbah« bi še jaz slikal, če bi me kdo naprosil.«

»Le počakaj, ko vse »Zgodbe« poslikam, potem pa.«

»Bomo le videli, kaj boš naredil!«

Res sem začel delati sliko. Ali kakšna je bila! Taki obrazi, take podobe, taki udje taka drevesa, sploh vse tako — da me je bilo v resnici strah. Ali naj te spake komu pokažem? Ne in stokrat ne! Tako strašilo ni in ne bo slika.

Vzel sem nekega jutra tisti nesrečni papir s seboj, ga raztrgal in vržel v vodo — kajpada, da bi bile ribe vse poginile, ki bi bile videle moje slike! — vržel sem ga v blato, v tisto vodo, in pohodil tako, da se papir ni več ločil od blata.

Z Bogom, slikarska slava, midva se ne srečava več!

IX.

Tisti čas sem bil prvič v Ljubljani. Silno veliko novega sem videl. Tam je bila polna hiša najlepših igrač — kdo bi si jih ne zaželel — tam zopet polni jerbasi najboljšega sadja. Pa zopet toliko ljudi.

Med ljudmi so mi bili najbolj všeč vojaki. Pa ne tisti s kratkimi, komaj ped dolgimi sabljicami, ampak tisti, ki so nosili tako dolge sablje, da so se jim zadevale ob tla. Taka sablja je nekaj vredna. Pa kako se vsakemu lepo svetí, kakor bi bila nova.

»Kdo so ti vojaki,« vprašam očeta, »ki imajo tako dolge sablje?«

»To so oficirji,« mi odgovore oče.

Kadar sem tisti dan srečal kakšnega oficirja, sem obstal in gledal za njim. Prav vsega sem pregledal: kako je oblečen, kako hodi, kako privzdiguje noge, kako mu bije sablja ob tla. Saj je bilo to več kot gotovo, da moram biti tudi jaz enkrat oficir, vojak z dolgo sabljo.

Kar sem v Ljubljani videl, to sem doma začel uresničevati.

Nekega dne po tistem dnevu, ko sem bil v Ljubljani, grem v domačo šolo. Pripravljalo se je k dežju. Zato vzamem s seboj dežnik. Ker ni bilo dežja, sem dežnik porabil za nekaj drugega. S špago ga privežem k sebi, in dežnik je postal sablja. Ponosno, raven

kot sveča stopam proti šoli in bijem z dežnikom ob tla; toliko, da se v prahu niso iskre kazale. Ali joj nesreče! Preveč sem bil ob tla in polomil sem dežnik. Doma je bila potem huda ura.

Vzel sem v roke nož in poleno in v par dneh sem naredil dolgo leseno sabljo. Tudi majhen cof sem ji privezal ob ročaju in konec sablje sem okoval s plehom, pa sem bil zopet vojak.

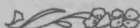
Vsa vas je bila polna moje sablje, zakaj kamor sem šel, je šla sablja z menoj. Še v postelji je počivala vedno zraven mene. Torej sem bil res vojak ponoči in podnevu.

Petrinov Jože je že delj časa kuhal jezo nad menoj. Ko grem nekega dne v domačo prodajalno, me sreča Jože na potu; jeza mu zavre, Jože steče za menoj, jaz pa — sramota za vojaka! — pred njim, kolikor so dale noge.

Nesreča ne pride nikoli sama. Tudi takrat ni. Ko tečem in bežim pred Jožetom in njegovo jezo, zaplete se mi sablja med noge, ker sem jo pozabil držati, in jaz padem na cesto, da se mi je trikrat posvetilo v glavi.

Precej krvi sem takrat izgubil. S tisto krvjo so pa tudi izginile vse moje želje po dolgi sablji.

J. E. Bogcmil.

Anica in njena muca.

Anica je bila pridna in marljiva deklica; rada je pomagala svoji mamici; karkoli ji je bilo ukazano, je vestno in natanko izvršila. Najbolj pa jo je veselilo, da je smela vsako jutro, vsak opoldan in vsak večer postreči snažni muci s svežim mlekom. Kadar je mati molzla lepo sivko, je Anica sedela na hlevskem pragu in željno pričakovala konca. Ko je namreč mamica pomolzla, je vselej dobila prvi porcijon svežega in toplega mleka Anica, da nasiti svojo mucu. Samoobsebi pa je umevno, da je vladalo med mucu in Anico največje prijateljstvo, zakaj muca je bila

Anici za veliko ljubezen, s katero ji je stregla, vedno hvaležna.

Muca je pa bila res jako pridna in vredna, da se ji je tako lepo streglo; zakaj mnogo je polovila škodljivih živalic — miši, in le malo je lenarila na solncu ali v hiši na peči. Tudi sosedge so jo radi imeli in jo hvalili, ker ni bila muca skopa in sebična, ampak kaj rada je lovila škodljive živalce tudi po sosedovih njivah in travnikih.

Anica seveda ni imela v svoji oskrbi samo snažne muce, ampak krmila je vsak dan redno ob določenem času, kakor ji je ukazala njena dobra mamica, tudi vso domačo kokošjo družino s ponosnim in velikim petelinom vred. Ne petelin in noben ud njegove velikoštevilne družine se ni mogel nikoli pritoževati, da ne bi bil dobil vsega živeža, kakršnega uživajo te vrste stvarce božje, o pravem času in v zadostni množini.

Kadar je pa Anica krmila veliko kokošjo družino, vselej so bile njene dobrote deležne tudi drobne ptičke: vrabci, ščinkovci in brglezi, kratkomalo: kdorkoli je prišel pred hišico, kjer so imele kokoši redno svojo obednico, vsak je dobil zadosti, kolikor je hotel in kolikor je potreboval. Anica je bila kaj vesela, da se je tudi drobne ptičice niso bale, ampak rade prihajale in rade zobale iz njene roke. Da, več ko je priletelo ptičic, bolj je bila Anica vesela, in vselej je skoraj za par trenutkov ob takih časih sedla ali pred hišo na staro leseno klop, ali na kak drug pripraven prostor ter gledala, kako so božje stvarce veselo pobirale, kar je ona potrosila, in se veselile življenja.

Nekega dne pa, ko tako zadovoljno gleda, kako složno ptičke in kokoši uživajo z ene mize, in kako se vse veselo pogovarjajo med seboj, se pripeti nekaj nenavadnega. Muca gotovo skoraj ni mogla vedeti, če se bo s svojim dejanjem tako grozno zamerila svoji dobrotnici, dobri Anici; če bi bila namreč to vsaj slutila, gotovo ne bi bila nikoli izvršila svojega zločina. Morda pa je bilo tako, da je muca sicer vedela, da ne sme moriti drobnih ptičic — vsaj vpricho Anice

ne — pa je imela trenutno tako hude izkušnje, da se ni mogla premagati. Priplazila se je namreč za voglom tako oprezno, da je nihče ni opazil; niti orjaški petelin ne, ki je vendar tako vestno čul nad svojo družino. Kakor blisk je skočila med nič hudega slutečo družino, tako da je vse glasno kriknilo in sfrfotalo. Preden se je pa mogla navzoča Anica zavedeti, kaj se je zgodilo, je že zbežala muca s svojim plenom s pozorišča. Anica je sedaj vedela, kaj se je zgodilo, in brž je skočila za mucu; a ta je sedaj spoznala, da je zločinsko ravnala. Ni namreč slišala več glasu Anice, ki jo je klicala, ampak je bežala in se skrila. Mrtvega ptička je pa pustila za hišo ...

Anica je pobrala drobno ptičko — lepega ščinkovca — začela mu odpirati kljunček in pihala vanj; a bilo je že prepozno — ščinkovec je bil že čisto mrtev — — —

Anica in muca po tistem dogodku dolgo nista bili več prijateljici; druga druge sta se izogibali in veselega pogleda ni bilo ne od te, ne od one strani dolgo več. Kadar ji je dala Anica mleka, ni ji dala več v njeni prejšnji snažni posodici, ki jo je bila kupila mamica nalašč za mucu, ampak nalila je mleka v črepinjo od starega ubitega piskra in nastavila tja za vogel hiše.

Muca, zavedajoča se svojega zločina in hude kazni, ki si jo je tako nepremišljeno nakopala, pa je vselej ob določenem času tiho prilezla iz kakega kota in použila žalostna to, kar ji je nastavila Anica.

Kadarkoli je po tistem usodepolnem dnevu Anica pitala kokošjo armado in drobne ptičke, ki so se pridružile krilati družini, nikoli več ni prišlo mucu na misel, da bi zalezovala kakega krilatca. Dostikrat se je pozneje vlegla kje v bližini zobajoče družine in glasno predla tako, da je zdajpazdaj čuvaj petelin moral nemirno zakokodakati, zavedajoč se svoje vladarske časti in skrbi. Muca se pa tudi za petelinov nemir ni nikoli nič zmenila, ampak mirno je dalje predla in se ni brigala za ves svet. S tem svojim obnašanjem je pa tudi Anici pokazala, da se je poboljšala in da ji je žal, da jo je kdaj užalila.

Konec je bil pa ta, da se je med obema sovražnikoma ali vsaj neprijaznima, čez dobro leto in dan prijateljstvo obnovilo. Muca je dobila nazaj svojo lastno skledico, smela je použiti svoj delec zopet v kuhinji kakor nekdanj in zadovoljno in veselo presti krog dobre Anice.

Anica pa je, gojena po roki skrbne mamice, rastla po duhu in telesu, prišla slednjič do velikega spoznanja, da je z muco malo prehudo ravnala; zakaj muca je bila sicer lepa stvarca božja, toda bila ni nič več, kakor — brezumna živalca.

Fr. M. Pribožič.

Igra je igra.

8. Pestunja.

Slavičeva Milka je morala varovati svojo sestrnico Ivanko. Ob času velikega dela na polju jo je imela dan za dnevom v svojem varstvu. Rada je imela Milka svojo sestrnico, tega ne smem tajiti, a še rajši bi bila videla, da bi šla Ivanka z mamom na polje, Milka pa s svojimi tovarišicami k igri.

»Milka, pojdi z nami,« so jo klicale na sv. Jakoba dan tovarišice.

»Kam pa greste?«

»Na prod igrat. Pojdi.«

»Ne morem.«

»Lahko greš. Še Ivanko pelji s seboj.«

»Pa res.«

Radostni glasovi spremljajo trumo deklic, ki gredo na prod, glavno zbirališče vaše mladine ob deroči Bistrici, kjer se vrsti igra za igro.

Vode je dovolj. Kmalu jo zapelje vsaka v svojo strugo, vsaka ima svoj malin in svojo žago. To so bogate posestnice, kaj!

Nova igra: Deklice sede v eni vrsti. Ena ima v roki bel kamenček in gre z njim od druge do druge. Eni, katerikoli hoče, da v roko kamenček. Druga deklica, ki je med tem časom mižala, pride in ugiba,

katera ga ima. Če ugane, gre mižat tista, ki je imela kamenček, ta se pa vsede na njeno mesto in igra se nadaljuje, če ne, mora pa še enkrat poizkušati svojo srečo.

Čez malo časa zopet nova igra. Deklice sede. Vsaka si izbere svoje ime, ena si mora vsa ta imena zapomniti. Ponje prihaja sedaj angel, sedaj hudobni duh v vidni podobi dveh drugih deklic. Katere ime kdo ugane, s tistim mora vsaka iti. Oh, kako rada bi šla vsaka z angelom!

Zato ni čuda, da Milka tako želi k igri, kjer je vedno toliko novega, toliko zanimivega, toliko veselja. Tisto popoldne je res šla za njimi.

Igra se nekaj časa prav lepo razvija. Ivanka pa mirno spava tam v hladni senci in žuboreča Bistrica ji poje svojo uspavanko.

Nepričakovano se oglasi Ivanka s pretresljivim jokom. Vzbudila se je, poskušala vstati in pri tem padla iz vozička. Na tleh najde Milka svojo sestrico. Glavico ima ranjeno in okrvavljeno. Ko bi vsaj tega ne bilo! Tako bo pa ta rana vse izdala, kje je Milka hodila in kako je varovala sestrico.

Urno steče z vozičkom domov. Mama so doma, prišli so po malico za posle, pa ne morejo v hišo, ker je Milka ključ s seboj vzela. Oh, kaj bo pa zdaj...

Le toliko naj povem, da je Milka dolgo časa pomnila, kdaj se je igrala na bistriškem produ, ko bi bila morala varovati malo Ivanko.

J. E. Bogomil.

Poziv.

»Zopet imamo cesarico!« tako je donelo tolažilno širrom naše ljubljene domovine, ko je bila legla nanjo v zadnjih dneh novembra brezmejno globoka žalost. Vsakdo izmed nas je bil toliko izgubil z dobrotljivim sivolasim vladarjem, ki smo ga nazivali radostno in ponosno vsi »naš cesar«, a največ smo izgubili z njim otroci. Vedeli smo: cesar nas ljubi, skrbi za nas, on je naš oče! In ta oče se je bil sedaj ločil od nas in nas zapustil sirote, v času, ki nam ga značijo odrasli kot tako resnega, težav polnega, — v času, čegar skrbi težé tudi naša otroška srca.

Le materinska ljubezen je mogla tolažiti in dvigniti nas v tej silni boleti: in zato smo se zaupljivo in radostno oklenili mlade cesarice. Čutili smo živo: razumela nas bo in ona nam bo pomagala. In res, nismo se motili.

Odkar je zasedla ob strani našega cesarja častitljivi prestol habsburški, smo otroci postali njeni posebni ljubljenci in varovanci. Koliko del krščanskega usmiljenja je že storila v kratki dobi svojega vladanja in pri tem ji je prvo bilo geslo »pomagajmo otroku«. Nam otrokom po vsej širni državi je posvetila svojo materinsko ljubezen, nas je prve obsipala z dobrotami, in dobro vemo: prostor, ki smo si ga pridobili v njenem materinskem srcu, nam ostane vedno ohranjen.

Zato bi pa tudi tako radi izkazali svoji ljubljeni cesarici svojo iskreno ljubezen in otroško hvaležnost v dejanju. Slabotni otroci smo le in ne vzmoremo mnogo, a vendar nam je veliko moč dal Oni, ki je tudi ljubil otroke prav posebno: Jezus, prijatelj otrok!

Otroška molitev in otroško premagovanje se dviga skozi oblake pred božji prestol. S tem se izkazujmo hvaležne za ljubeznivo skrbnost naše cesarice. Moliti hočemo zanjo, a ne samo zanjo, ampak za najdražje, kar

ima na zemlji: za njene otroke in predvsem za našega cesarjeviča, ljubljenca domovine, kateremu bo Previdnost boja naložila некоč tako veliko dostojanstvo in breme.

Na njenih otrocih naj Bog povrne naši cesarici, kar je storila dobrega in še stori kot vladarica vsem otrokom širnega cesarstva!

Zato pozivljamo vse otroke naše ljubljene domovine, da sodelujejo pri tej »zahvali« naših cesarici. Obračamo se s svojim oklicem predvsem na katoliška dekliška vzgajališča, ker smo same tako srečne, da se smemo imenovati s ponosom in veseljem »otroci presv. Srca« in uživamo pravo krščansko in domoljubno vzgojo v takem vzgajališču. Predlagamo pa to-le: vsak dekliški zavod naj si izvoli po vzporedi, navedenem spodaj, en dan v mesecu in tisti dan naj gojenke prejmo v čim večjem številu sv. obhajilo in darujejo vsa dejanja, dela, premagovanja, veselje in trpljenje dneva za našo vladarsko dvojico in njune otroke, posebno za cesarjeviča s to-le molitvico:

Presveto Srce Jezusovo, varih naše domovine in vir vseh milosti, darujem ti vse molitve in vsa dobra dela, vsa opravila in premagovanja, vse veselje in trpljenje današnjega dne za našo ljubljeno vladarsko dvojico in za njune otroke, posebno za našega cesarjeviča. Ohrani in brani jih, blagoslovi njih sedanje in bodoče delovanje v prid naše ljubljene domovine, v čast tvojega imena in v pomnožitev tvojega kraljestva na zemlji. Amen.

To molitvico je potrdil preč. g. generalni vikar škof dr. Josip Pfluger na Dunaju dne 25. maja l. 1917., slovenski prevod pa kn.-šk. ordinariat v Ljubljani dne 5. julija l. 1917.

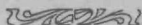
Da si bodo sledili molitveni dnevi vzdržema, se razdele na različne dežele nastopno: od 1. do vštetega 6. dne vsakega meseca: Nižje- in Zgornje-Avstrijsko, Galicija, Bukovina; oglase sprejema samostan presv. Srca na Dunaju, III., Rennweg 31. Od 7. do vštetega 12. dne: Solnograjsko, Dalmacija, Slavonija, Bosna in Hercegovina; oglase sprejema samostan presv. Srca v Pressbaumu pri Dunaju. Od 13. do vštetega 18. dne: štajersko, Koroško, Kranjsko in Hrvatsko; oglase sprejema samostan presv.

Cesarica Zita ~ mati sirot!

Srca v Gradcu, Petersgasse 1. Od 19. do vštetega 24. dne: Češka, Moravska in Šlezija; oglase sprejema samostan presv. Srca v Smihovu pri Pragi, Karlova cesta 36. Od 25. do vštetega 30., ozir. 31. dne: Tirolska, Predarlška, Trst in Istra; oglase sprejema samostan presv. Srca v Riedenburgu pri Bregenzu na Predarlškem. Za Ogrsko in Sedmograško sprejema oglase samostan presv. Srca v Budimpešti, VII., Istvan ut. 75.

Gojenke zavodov presv. Srca Jezusovega v Avstro-Ogrski.

Učenec Kristusov.

I.

To vam je dečko ta Mlakarjev Jožko! Škoda res, da ga ne poznate, ker vselej bi ga bili veseli, kakor sem ga jaz, kadar ga zagledam. Veste, lica ima ko breskev, lepo zagorela in polita z rdečim žametom! Klobuka ob delavnikih ne nosi; čevljev od sv. Jurja do sv. Mihaela ne obuže, razen k sveti maši; hlače mu nosi naramnica, počez potegnjena čez pisano srajco. Vse to je lepo, a jaz imam še zaradi nekaj drugega rad Jožka: on ni razvajan dečko; on kaže, da bo dober in poraben delavec Mlakarjeve kmetije. Zjutraj vstane zgodaj ko drugi, jé z družino žgance in zelje za zajtrk in ne one rjave čorbe od kave; čez dan **delá, kolikor ni v šoli**, zvečer ne leta po Ave Mariji okoli.. Rada ga imata oče in mati, a postopati in lenariti ne sme.

No, angel pa tudi ni, to že moram vseeno reči. Od časa do časa že kakšno tako naredí, da morajo mati pokazati na leskovko, ki je naslonjena nad vrati — niso je še vrgli na ogenj. Pa o takih njegovih delih bom rajši tiho, sicer bo Jožko preveč rdeč. Povem le nekaj lepega o njem.

V nedeljo po sv. Rešnjem Telesu je šel Mlakarjev Jožko s Petričevim Lojzetom ob desetih k sveti maši. Tretja klop od spredaj je njuna. Za njima sedijo vselej Kržetov ded, in gorje onemu, ki bi pred njih očmi nepotrebno govoril v hiši božji! Gotovo bi imel kmalu rdeče uhlje in objokane oči. Zato pa Mlakarjev in Petričev še nikoli nista bila zaprta v šoli, češ da v cerkvi šepetata. Strah božji in strah pred Kržetovega deda roko jih drži v pravih mejah dostojnega vedenja pred Bogom.

Odbije ura, in počasi pridejo gospod župnik na prižnico. Stari so že, nad 20 let so že v Hruševju. Začno brati, najprej oznanilo, potem pa list in sveti evangelij. Ljudje stoje in poslušajo, tudi Jožko stoji in posluša: »Kdor ima premoženje tega sveta in vidi svojega brata v potrebi, pa zapre svoje srce pred njim, kako bo božja ljubezen v njem?« In še bolj prisrčno berejo stari gospod: »Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju!« — Potem začno gospod pridigati, in prav prisrčno govorijo o tem, kako moramo mi biti usmiljenega srca do revežev in sirot, kako moramo pomagati vsem, ki so pomoči potrebni. Vsa cerkev posluša pazljivo častitega duhovnika, pazljivo posluša tudi Mlakarjev Jožko. Mnogo pridig je že slišalo njegovo uho, a nobena se mu ni tako viisnila v spomin kakor današnja.

II.

Doma je pa čakalo danes Jožka nekaj posebnega. Materi je ime Marjeta, in danes ima ta svetnica svoj praznik. Že zjutraj je voščila vsa družina materi srečo za god, otroci so v cerkvi tudi prav goreče prosili blagoslova od Boga zanje. Med kosilom oče še enkrat ponove voščilo, želijo materi vso srečo za dušo in telo, želijo jim dolgo življenje in nazadnje sveti raj v družbi svetnice Marjete. Materi se od veselja zalesketa solza v očeh, pa se zasmeyejo in odhite v kuhinjo. Vrnejo se z dišečo rumeno »vlečenko«, potico iz najboljše moke, z mastjo in smetano prepojeno, z rožiči in rozinami natreseno. Kako zažaré oči otrokom, kako gledajo, ko mati delé vezilko, kako vesel je vsakter dobrega daru od dobre matere! Posedejo in jedo, po molitvi pa spravijo vsak svoj del. Jožko sede na prag in ima zavito potico v rokah.

Naenkrat zasliši poleg sebe neznan glas v tujem narečju: »Fantek, kje so pa mama?« Jožko se ozre in vidi ženo v slabi obleki in s shujšanim licem, poleg nje pa dečka, ki se jo plaho drži za roko. »Begunka sem, mati, pa iščem živeža. Bi dobila pri vas malo krompirja ali kaše?« Tako govori z materjo. Deček pa gleda začudeno na Jožka in Jožko njega.

»Ti, veš, tako sem lačen, daj meni malo kruha, ki ga imaš v roki,« poprosi begunček. — »Bi rad?« ga vpraša

Jožko, ki ne razume, kaj bi tujček rad. — »Da, lačen sem, ti imaš pa kruh — daj mi ga malo!«

Ko bi bil imel Jožko kos črnega kruha, verjemite, da bi ga bil takoj vsega dal tujčku. Tudi za belim bi mu ne bilo žal. Toda vlečenko deliti s tem malim? Samo enkrat v letu je materin god, samo enkrat v letu pride ta dobra reč pod Jožkove zobe.

Že je hotel proč, kar se nekaj zgane v njem. V srcu mu zazvenijo one besede, ki so jih v nedeljo gospod župnik tako prisrčno brali in razlagali.

»Ali naj res tako storim, kakor mi nekaj pravi? — Potica je vendar tako lepo rumena in mastna — a deček begunček je tudi ves lačen, tudi on rajši dene v usta kak boljši grizljaj — kaj naj storim?« Tako razmišlja Jožko. In veste, kaj je storil? Čez pol je prerezal dobri kos in dal begunčku toliko, kolikor je sam obdržal. In ne verjamete, da so se begunki porosile oči, ko je videla ljubezen Jožkovo do njenega sinka? In se vam čudno zdi, da so mati Jožka potem vsi veseli pohvalili pred vso družino, da je lepo storil in izkazal usmiljenje siroti?

Jožek mi je pa pozneje enkrat rekel, da še ni bil zlepa tako srečen, ko takrat, ko je storil tisto dobro delo — da ga je nekaj kar pobožalo po duši tisto minuto.

Otroci, kako pa vi? Ali je tudi vaše srce tako usmiljeno? Ste tudi vi učenci Kristusovi? **Vladimír Borovščak.**

Zakaj se je Francelj vpisal med mlade junake?

Francelj je bil nesrečen deček. Mati mu je umrla tako zgodaj, da se je komaj spominjal nanjo. Bil je prepuščen samemu sebi. Reda seveda ni poznal nobenega; ravnotako tudi ni vedel in ne izkušal, kaj je vzgoja. Razumeli boste to, če vam povem, da je Franceljnov oče rad pil.

Kadar je bil oče trezen, tedaj je bil dober, še predober, ker je celo Franceljna jemal s seboj v gostilno in mu ponujal pijačo. Francelj jo je tudi rad pokusil. Vse drugače pa je bilo, kadar se je oče napil. Postal je sirov, marsikdaj je moral Francelj čutiti očetovo trdo pest. Če je mogel, je rajši ubežal, potikal se je okrog brez miru, prenočeval sedaj tu, sedaj tam.

V takem žalostnem stanju je premišljeval, kako prijetno bi bilo, če bi oče ne bili nikoli pijani. Želel si je takih ur, ki jih preživi tedaj, kadar so oče dobri, kakor imajo očete drugi otroci, trezne, modre, bogoljubne.

Francelj je bil dobrega, mehkega srca. Imel je očeta zelo rad. Vse bi rad storil, le da očeta ne vidi več pjanega.

Ko je že dalje časa o tem razmišljeval, je slišal o mladih junakih. Gospod katehet je namreč povedal v šoli, da so mladi junaki taki otroci, ki ne pijejo nobene opojne pijače. Izkušal je otroke pridobiti, da bi se vpisali v vrste mladih junakov; povedal jim je, zakaj naj nikar ne pijo.

Pijača je otrokom škodljiva. Francelj se za te besede ni veliko zmenil. Za pijačo se izmeče veliko denarja. Tega Francelj ni poznal. »Vpišite se med mlade junake, da rešite pijance. Nekateri so se pijače tako navadili, da nimajo sami več moči, pijači se ustavljati ali jo popolnoma opustiti. Sedaj se pa eden izmed vas odpove pijači za takega reveža. Pijanec vidi rad dober zgled; to pomaga. Mladi junak dela pokoro za takega. Bog pokoro vidi, pokora mu je všeč, potem pa da nesrečnemu pijancu toliko moči, da se več ne napije.«

Tako je govoril gospod katehet. Francelj je mislil, da te besede veljajo samo njemu. Angelček mu je zašepetal na uho, naj se precej vpiše med mlade junake. Rad je poslušal Francelj njegov glas. Takoj se je oglasil, da tudi on hoče biti med tistimi, ki nič ne bodo pili.

Gospod katehet ga vpraša, zakaj.

»Zato, da bi oče ne bili več pijani,« odgovori Francelj tiho. Genila je gospoda Franceljnova otroška ljubezen. Pohvalil je sklep mladega junaka in ga opominjal, naj ga tudi stanovitno izpolnjuje.

Nimamo dvoma, da njegova pokora ni bila brez uspeha na očetu.

Klemenčič F.

Odgonetka zastavice št. 7.

O r e h.

Prav so uganili: Traun Vanda, učenka v Ljubljani; Pirc Leop., učenec V. razreda v Škofji Loki; Gabrijelčič Cirila in Vida, Cvenkelj Ana, Čebavs Micika, Finžgar Mira, Potočnik Franica, učenke v Mošnjah; Glavič Edvard in Šefec Alojzij, učenca VII. razreda v Sp. šiški; Rajh Janko, ministrant v

Ljutomeru; Nastran Leopold in Ivana, Prezelj Peter, Benedik Lavr. iz **Studenega** pri Železnikih; Benkovič Ivanka, učenka V. razr. v **Mekinjah**; Golob Jozefa, učenka II. razr. v **Kamniku**; Benkovič Francka in špank Mar., šivilji v **Podgorju**; Suhodolnik Ivanka, Hladnik Angelica, Žitko Rezka in Micka, šustar Francka, učenke II. razreda v **Preserju** pri Ljubljani; Šef Ignac, Gračan Aleks., Uhl Florjan, Lopič Alojz, Košar Julijana, Pestišek Veronika, Peceti Ana, German Ivana, Celcer Ivana, Unger Eliz., Tišler Ivana, Hamer Alojzija, Lorenčič Gabriel, Potočnik Mar., Cimpere Mar., učenci in učenke IV. razreda v **št. Ilju** v Slov. goricah; Onič Tončka in Micka iz **Podboča** pri Poljčanah; Mulec Alojz, dijak v **Mariboru**; Haler Pepca in Marica, Vouk Anica, Žaver Mar., Lakonik Julka, Močnik Kat., Pirčar Anica, Jagovc Jožko, Karjon Lipe, Štangel Tine, Kancijan Tine, Bolte Kat., Božič Ter., učenci in učenke v **Apačah** (Kor.); Gomernig Micka na **Žamanju** (Kor.); Jandl Tonček, učenec III. razreda v **Ljutomeru**; Miklavc Gelica, Pepklinek Rezika in Strdin Berta v **Ribnici** (Štaj.); Miklin Tončka in Šatar Tilka, iz »Marijinega vrtca« v **Šmihelu** pri Pliberku; Vrbovšek Neža, učenka IV. razr., Šmarje pri Jelšah; Bohanec Fran, **Dobrava** (Štaj.).

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 7.

Deževna kaplja.

Prav so odgovorili: Strle Pepica, Pakiž Ivanka, Zakrajšek Francelj, Mišič Francka na **Blokah**.

Oboje so prav rešili: Valjavec Bogomila, učenka v **Ljubljani**; Stele Metka, učenka III. razreda v **Kamniku**; Brenčič Franc, učenec v **Podlipi**; Žepič Pavla, učenka v **Goričah**; Herlec Emerik v **Škofji Loki**; Bischof Mimica, Heda in Rudolf v **Ljubljani**; Osterman Karlo v **Kandiji** pri Novem mestu; Kunc Milena v **Novem mestu**; Jugovic Lidija in Rojšek Julijana, učenki V. razreda, Medica Zdenko, učenec III. razreda v **Ljubljani**; Lavrenčič Alojzija v **Poljčanah**; Ogrizek Mirko, Debevc Edo, Samsa Pavel, Čič Francka, Osana Iva, Počkaj Micka, Vadnal Betka, Milharčič Angelca in Micka, Petrovčič Betka, učenci in učenke v **Hruševju**; Galovič Janko, dijak, Drašler Mar., Belič Marija, Traun Mar., Podlesnik Franja, uč. VI. razreda, Horvat Vida, Marinko Mar., uč. V. razr., Skopec Ivan, Eržen Stanko, Pezdir Franc, uč. IV. razr., Šušteršič Alojzija, Trampuš Hel., uč. IV. razreda na **Viču**; Gospodarič Angela, Benedičič Mar., Salomon Jozefa in Pelan Hermina, učenke VI. razr. v **Radečah** pri Zid. mostu; Tavčar Anica, Čemažar Micka, Potočnik Kat., Mar. in Franca, Gartner Jozefa, Eržen Ančka, Balanč Jozefa, učenke pri **Sv. Lenartu** nad Škofjo Loko; Jelenec Bogomir, učenec VII. razr. v **Kamniku**; Šah Francka, mladenka, **Babno** pri Celju; Drolc Janko in Rott Antonija, **Zagorje** ob Savi; Grohar Valči in Jesovnik Angela, **Toplice** pri Zagorju ob Savi; Mervar Anica, učenka II. razr. v **Šmihelu** pri Novem mestu; Prebil Jožef, učenec na **Blokah**; Mört Janko in Avguštin Lovro v **Bistrici** pri Pliberku; Šeško I. Brdo pri Planini.